

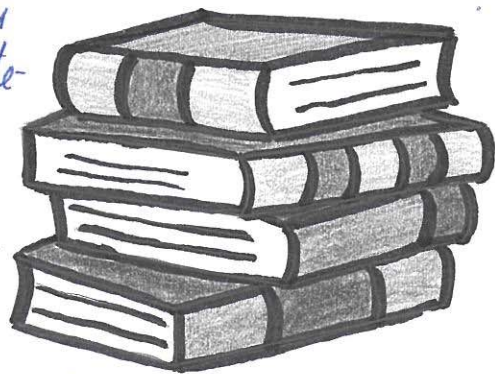
Dragă Alin Nicuță,

Memetea
06.03.2026

Am citit cartea pe care mi-ai recomandat-o și trebuie să spun că mi-a plăcut foarte mult. Îmi place să citesc acele cărți care au un sens, din care poți învăța ceva, nu-mi plac cele în care cititorul nu rămâne cu nimic în afară de o simplă poveste. Cartea lui Markus Zusak - *Hoțul de cărți*, mi-a plăcut și pentru că am putut arunca o privire asupra evenimentelor și dificultăților celor de-al Doilea Război Mondial, învățând multe valori noi de la personaje.

Pentru mine, cel mai interesant lucru cu care nu m-am mai întâlnit până acum a fost faptul că naratorul poveștii a fost Moartea. Nu apare ca un schelet înfricosător, ci ca un observator obosit, cinic, dar totuși sensibil, care vede lumea prin culori și care este fascinat de dualitatea existenței umane: cruzimea nemăsurată și bunătatea minunată. Această perspectivă este atât de neobișnuită, uneori înfricoșătoare, alteori surprinzător de umană și blândă. Mi-a plăcut cum a reușit să păstreze distanța și totuși să empatizeze cu personajele.

M-am atașat foarte mult de personajul lui Liesel și de modul în care relația ei cu cuvintele și cărțile s-a schimbat treptat. Felul în care povestea arată că vorbele pot în același timp să vindece și să distrugă, va rămâne cu mine mult timp. Lecturile din pivniță, furtul cărților, relația ei cu Max, toate au fost momente foarte puternice. Cuvintele au într-adevăr putere, sunt capabile să vindece și să ofere speranță chiar și în cele mai întunecate vremuri, așa cum făcea ea când citea în pivniță. A încercat să-i încurajeze pe ceilalți prin cuvintele sale și să infuzeze speranță în cele mai grele momente, motiv pentru care o admir, nu s-a gândit doar la ea, ci și la ceilalți cu multă bunătate. De multe ori am simțit că aproape "văd" scenele în fața ochilor.

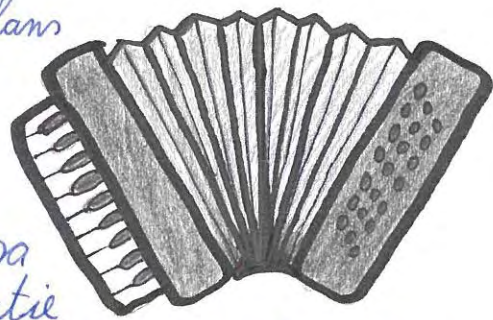
Mi-a plăcut mult și felul în care cartea prezintă războiul prin ochii oamenilor „obișnuiți”. Nu este vorba doar despre marile evenimente istorice ci și despre ce înseamnă să îți fie frică, să duci lipsuri și totuși să rămâi om. Hans, Rosa, Rudy sunt

cu toți personajele greu de uitat. Soarta lui Rudy m-a atins în mod deosebit, au fost momente în care pur și simplu trebuia să las cartea din mână ca să pot procesa totul. Personajul lui Rudy este inima cărții. El este copilul „ideal” (blond cu ochi albaștri) și totuși el se revoltă cel mai mult împotriva sistemului. Este un băiat visător, plin de dorințe. Visează să devină un alergător faimos, iar dorința lui pentru un sărut de la Liesel însoțeste întreaga carte. Faptul că primește acest sărut abia după moartea sa este unul dintre cele mai triste momente.

Celălalt personaj preferat al meu a fost Hans Hubermann. Am învățat de la el că chiar și într-un regim opresiv, cineva poate fi un erou tăcut, riscându-și propria siguranță pentru ceilalți. Armonica lui a fost arma sa magică. Ori de câte ori se lovea de o situație dificilă sau vedea că toți cei din jur sunt îngroșiti, își scotea instrumentul și vindeca prin melodii. Cred cu tărie că muzica este un leac pentru orice, un refugiu în necaz, care ajută la depășirea timpurilor grele, iar acest lucru s-a dovedit adevărat în cazul lui Hans. Mi-a plăcut și stilul scriitorului, precizările, micile intervenții și structura neobișnuită. Uneori, o scenă era cu atât mai dureroasă cu cât sugera deja ce urma să se întâmple, dar trebuia totuși să privești cum totul se împlineste.

Sunt foarte recunoscătoare că mi-ai recomandat tocmai această carte. Probabil că singură nu aș fi citit-o și astfel aș fi ratat o poveste care m-a mișcat cu adevărat, atât emoțional, cât și la nivel de gândire.

Cu respect,
Lacrho' Ersebet

Nume și prenume: Lacrho' Ersebet

Clasa: 'X.

Unitatea de învățământ: Liceul Teoretic „Salamon Ernő”

Profesor îndrumător: Tepeș Iuliana